

2026. október 4. – Évközi 27. vasárnap

Abban az időben Jézus ezt mondta a főpapoknak és a nép véneinek: Hallgassatok meg egy másik példabeszédet! Volt egy gazdaember, aki szőlőt telepített, bekerítette sövénnyel, belül pedig (a sziklába) taposógödröt vágott, és őrtornyot épített. Aztán rábízta a szőlőt a munkásokra, és elutazott. Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a szőlőmunkásokhoz, hogy a termést átvegyék. Ám a szőlőmunkások megragadták a szolgálait, s az egyiket összeverték, a másikat megölték, a harmadikat pedig megkövezték. Erre más szolgálakat küldött, többet, mint először, de ezekkel is ugyanúgy bántak. Végül a fiát küldte le hozzájuk, mondván: „A fiamat csak megbecsülik!” Mikor azonban a szőlőmunkások meglátták a fiút, így szóltak egymáshoz: „Ez itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és miénk lesz az öröksége!” Meg is ragadták őt, kidobták a szőlőből, és megölték. Amikor megjön a szőlőskert ura, ugyan mit tesz majd ezekkel a szőlőmunkásokkal? Ezt válaszolták: „Gonoszul elbánik a gonoszokkal, a szőlőt pedig más munkásokra bízza, akik idejében átadják neki a termést.”

Jézus így folytatta: „Nem olvastátok soha az írásokban: A kő, melyet az építők elvetettek, mégis szegletkővé lett, az Úr tette azzá, és szemünkben csodálatos ez! Ezért mondom nektek: Az Isten országát elveszik tőletek, és olyan népnek adják, amely majd megtermi annak gyümölcsét.”

Mt 21,33-43

Elmélkedés:

A termés Istené

A mai vasárnapon Jézus egyik legmegrázóbb és legkomolyabb példabeszédét olvassuk ebben az evangéliumban. A történetben egy gazda szőlőt telepít, majd bérbe adja, és elutazik. Amikor eljön a szüret ideje, szolgálakat küld a termésért, ám a munkások bántalmazták vagy megölik a szolgálakat. Végül a gazda a saját fiát küldi, de a bérlők őt is megölik.

Ez a példabeszéd nem pusztán egy általános tanítás az emberi hálátlanságról. Sokkal inkább egy prófétai ítélet Izrael vallási vezetői felett, akik nem ismerték fel az idők jeleit, nem fogadták el a prófétákat, s végül magát Jézust is elutasították és megölték. De ugyanígy ítélet és figyelmeztetés minden nemzedéknek, minden embernek, aki Isten gondviselését, szeretetét, meghívását és ajándékait természetesnek veszi, de függetleníteni akarja magát Istentől és úgy gondolja, hogy nem tartozik neki számadással.

A mennyei Atya – a példabeszéd gazdája – mindent megtett értünk. Olyan világot teremtett számunkra élettérként, amelyben minden megvan a boldoguláshoz és a lelki fejlődéshez. A szőlő Isten országa, az ember lelkében, a közösségekben, az Egyházban jelenlévő kegyelem, amely növekedni akar és gyümölcsöt teremni. Mit kezdünk a kapott kegyelemmel? Mit kezdünk a ránk bízott étellel, hitünkkel, képességeinkkel?

Egy történet szerint egy idős szerzetest megkérdezett egy fiatal testvér: „Hogyan lehetnék szent? Hogyan szolgálhatnék Istennek?” Az öreg csendben elvezette őt egy kis kerthez a kolostor mellett. Ott egy almafa állt, amelyről már leszedték a termést, de az idős szerzetes minden reggel öntözte, gondozta, törődött vele. A fiatal kérdezte: „Miért teszed ezt, ha már nem hoz idén több gyümölcsöt?” A válasz egyszerű volt: „Hogy jövőre is teremjen. Az én feladatom a hűség. A termés Isten dolga.”

Isten nem vonja meg a szeretetét tőlünk, de azt várja, hogy válaszoljunk hívására és elfogadjuk a tőle kapott kegyelmeket. Nem elég birtokolni az életet, meg is kell teremni a gyümölcsöt: az irgalmat, a hűséget, a szolgálatot, az imát, az igazságosságot.

Jézus példázatának érdekes eleme a kő, amelyet az építők elvetettek, és amely szegletkövé lett. Ez a kő maga Krisztus. Őt az emberek elvetették, de Isten új kezdetet hozott általa. Az emberi bűn és elutasítás ellenére az Atya országa tovább épül, és minden embernek lehetősége van újjáépíteni saját életét erre a kőre, azaz Krisztusra.

A példabeszéd figyelmeztet és reményt ad. Isten országa nem a kiváltságosoké, hanem mindazoké, akik befogadják a Fiút, és vele élnek, neki szolgálnak. Valóban gyümölcsöt terem az életünk, vagy csupán elfoglaljuk a helyet a szőlőskertben?

Talán néha úgy érezzük, kevés a termés bennünk. Talán elbuktunk, vagy nem voltunk hűségesek. De Isten nem mond le rólunk. Ma is küldi Fiát, újra és újra, hogy megtérésre hívjon minket. Ne engedjük, hogy az életünk terméketlen maradjon! Minden szívből jövő ima, minden jócselekedet olyan gyümölcs, olyan eredmény, amit Isten számon tart.

A mi küldetésünk nem a látványos eredmények hajszolása, hanem az, hogy hűségesek legyünk a magunk szőlőjében, a családjában, a munkahelyünkön, az egyházi közösségünkben. A szőlő Istené. A termés is az övé. Mi csak legyünk hűségesek a munkában, a szolgálatban.

© Horváth István Sándor

Imádság:

Mindenható Istenünk! Te vagy a szőlőskert gazdája, aki ránk bízta az élet ajándékát. Bocsásd meg, amikor nem hoztunk gyümölcsöt, amikor elutasítottuk szavadat és Fiadat! Add, hogy felismerjük meghívásodat, és hűséges munkásaid legyünk! Tisztítsd meg szívünket, hogy be tudjuk fogadni kegyelmedet! Segíts, hogy életünk ne legyen terméketlen, hanem a szeretet, az igazság és az irgalom gyümölcseit hozza! Hívj minket a te országod szőlőjébe, és vezess el az örök aratás örömére!